

Sygn. akt III C 322/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2023 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, w Wydziale III Cywilnym,

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Rejonowego Grzegorz Szacoń

Protokolant: Sekretarz sądowy Agnieszka Majewska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023 roku, w S.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej Spółki komandytowej z siedzibą w W.**,

przeciwko pozwanej **A. W.**,

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powódki (...) Spółki Akcyjnej Spółki komandytowej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. W. kwotę 1.817 (tysiąca ośmiuset siedemnastu złotych), tytułem kosztów procesu wraz z liczonymi w stosunku rocznym odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia SR Grzegorz Szacoń

Sygn. akt III C 322/23

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powód - (...) Spółka Akcyjna Spółka komandytowa **z siedzibą w W.** wniósł w dniu 19 lipca 2022 r. pozew przeciwko **A. W.** o zasądzenie kwoty 7.323,50 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 S 2¹ Kodeksu cywilnego, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 7.323,50 zł od dnia 29.03.2022 r. do dnia zapłaty, z tytułu udzielonej stronie pozwanej pożyczki na podstawie umowy pożyczki z dnia 08.10.2019 r. Dochodzona kwota obejmuje: 5.646,59 złotych z tytułu sumy niespłaconego kapitału pożyczki oraz prowizji, 0,00 złotych z tytułu sumy niespłaconych odsetek kapitałowych i 1.676,91 złotych z tytułu sumy skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, oraz zwrotu 17,00 złotych, tytułem uiszczonej opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.

W treści uzasadnienia pozwu powód wskazał, że wniósł przeciwko Pozwanemu w dniu 29.03.2022 r. pozew o zapłatę w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym (dalej: (...)). Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L. umorzył postępowanie sądowe prowadzone przeciwko pozwanemu w dniu 20.05.2022 r. W związku z powyższym, powód na podstawie art. 505³⁷ S 2 k.p.c. wnosi do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanemu o to samo roszczenie w celu

kontynuacji umorzonego elektronicznego postępowania upominawczego we właściwym postępowaniu procesowym. Tym samym powód poniósł w (...) koszt opłaty sądowej w kwocie 100,00 zł.

W dniu 08.10.2019 r. strona pozwana zawarła z pożyczkodawcą (wierzycielem pierwotnym) tj (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki na okres 30 dni, na mocy której udostępniona została jej kwota 5.646,59 PLN. Pośrednikiem, w zakresie udzielenia pożyczki był każdorazowo (...) sp. z o.o., który odpowiadał za funkcjonowanie platformy pożyczkowej oraz prawidłowość weryfikacji pożyczkodawcy. Ogólne warunki udzielonej stronie pozwanej pożyczki zostały wyrażone w treści umowy ramowej pożyczki, natomiast szczegółowe warunki w postaci określenia wysokości finansowania, opłat i prowizji, należności odsetkowych, terminów i sposobu wypłaty pożyczki, terminów i sposobu spłaty pożyczki określa odrębny dokument umowy pożyczki zawarty przez stronę pozwaną za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Ponadto pożyczkobiorca wobec zawarcia umowy pożyczki za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość otrzymał na trwałym nośniku wraz z umową formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, umowę ramową pożyczki, formularz odstąpienia, które spełniają wymogi prawem przewidziane. Podkreślenia wymaga, iż w przewidzianym terminie strona pozwana nie skorzystała z prawa odstąpienia, tym samym w sposób wyraźny, nie budzący wątpliwości zaakceptowała zapisy umowy pożyczki, w szczególności środki zostały jej w całości udostępnione na zasadach wskazanych w Umowie. Wniosek o udzielenie pożyczki, wobec posiadania zweryfikowanego konta ID w platformie pożyczkowej, strona pozwana złożyła w zakresie udzielenia jej finansowania we wskazanej przez nią samodzielnie wysokości, terminach zapłaty oraz warunkach. Podstawowe warunki umowy pożyczki zostały w całości zaakceptowane przez stronę pozwaną, a wszelkie koszty z tytułu jej udzielenia spełniają wszelkie wymogi przewidziane przepisami powszechnie obowiązującego prawa w zakresie udzielania konsumentom finansowania krótkoterminowego.

Udzielenie stronie pozwanej pożyczki dochodzonej niniejszym pozwem zostało dokonane za pomocą posiadanego przez nią na S. Internetowej pożyczkodawcy aktywnego Profilu Klienta (w całości zweryfikowanego i aktywnego w dniu zawarcia umowy), zgodnie z zapisami Umowy P. oraz S 3 w zw. z S6 Umowy Ramowej (warunki udzielania pożyczek) stanowiącej jej integralną część. (...) strony pozwanej założony na platformie pożyczkowego został prawidłowo zweryfikowany, co w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje, iż jego wyłącznym właścicielem i użytkownikiem jest strona pozwana. Posiadanie przez stronę pozwaną aktywnego - w dniu złożenia wniosku o udzielenie pożyczki i w dniu zawarcia Umowy Profilu Klienta ((...)) stanowiło warunek niezbędny do uzyskania finansowania wskutek zawartej Umowy (udzielenie finansowania). Aktywne konto w Profilu Klienta oznacza zarejestrowane na dane osobowe strony pozwanej tj. imię i nazwisko, PESEL, numer dowodu osobistego, adres zamieszkania, numer telefonu, adres skrzynki elektronicznej oraz numer rachunku bankowego Konto Klienta pozwalające na bezpieczne połączenie na platformie pożyczkowej. Dane osobowe przypisane do Konta Klienta stanowiły dane osobowe pożyczkobiorcy, których jakkolwiek zmiana wymagała działania wyłącznie pożyczkodawcy. Za pośrednictwem Profilu Klienta strona pozwana skierowała wniosek o udzielenie pożyczki na wskazanych w zapisach dokumentu umowy pożyczki warunkach. Złożony on został drogą elektroniczną oraz zawierał propozycję warunków Umowy P.. Pełen proces jego złożenia odbywał się wyłącznie na platformie pożyczkowej, co zostało w całości zaakceptowane i zrozumiane przez stronę pozwaną (potwierdzenie w procesie weryfikacji Konta). Pożyczkodawca tj. (...) Sp. z o.o. za pośrednictwem pośrednika (...) sp. z o.o. obsługującego platformę internetową dokonał obsługi złożonego przez stronę pozwaną wniosku o udzielenie pożyczki. W celu złożenia, po raz pierwszy wniosku o pożyczkę, Pożyczkodawca wymagał od strony pozwanej zarejestrowania konta użytkownika na stronie internetowej pośrednika (...) sp. z o.o., poprzez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego i udostępnienie pożyczkodawcy przez stronę pozwaną danych osobowych, w tym numeru rachunku bankowego, na który miała zostać przelana udzielona pożyczka. Rachunek bankowy strony pozwanej na etapie rozpatrywania wniosku o udzielenie pożyczki po raz pierwszy został zweryfikowany za pomocą usługi (...)/Instantor bądź przelewem kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy Pożyczkodawcy. Wskazane czynności posłużyły pożyczkodawcy do weryfikacji danych (numer rachunku bankowego, dane osobowe posiadacza rachunku bankowego), pozwalających upewnić się, że osoba wnioskująca o pożyczkę jest posiadaczem rachunku bankowego, ma do niego aktualnie dostęp, oraz nie popełniła błędu w jego numerze. Wskazane czynności zostały w całości wykonane przez stronę pozwaną i pozwoliły na weryfikację ujawnionych przez nią danych, tym samym w dniu zawarcia dochodzonej pozwem pożyczki dysponowała ona aktywnym Profilem Klienta, który posłużył stronie pozwanej do

zawarcia umowy pożyczki, w zakresie dochodzonego roszczenia. Ponadto Umowa została zawarta wskutek zbadania zdolności kredytowej za pomocą dostępnych pożyczkodawcy środków weryfikacyjnych oraz potwierdzeniu zapisów umowy pożyczki przez stronę pozwaną za pomocą aktywnego Profilu Klienta, co wskazuje jednoznacznie, że zarówno wniosek o udzielenie pożyczki, jak i pożyczka została zawarta wyłącznie przez stronę pozwaną. Powódka wskazuje, że strona pozwana w całości otrzymała finansowanie określone umową pożyczki. Udzielenie pożyczki, wedle zapisów łączącej strony umowy pożyczki, nastąpiło w momencie realizacji transakcji przelewu Kwoty P. wykonanego zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy, odpowiadającemu w całości zapisom Umowy P. łączącej strony. Pożyczkodawca (wierzyciel pierwotny) związany jest wyłącznie dyspozycją strony pozwanej wobec wypłaty kwoty udzielonego finansowania.

Strona pozwana na etapie zawarcia umowy dokonała pełnej akceptacji treści umowy pożyczki wraz z potwierdzeniem przez stronę pozwaną treści oświadczenia, w zakresie prawdziwości podanych przez niego informacji. Do wskazanych oświadczeń strona pozwana nie wniosła żadnych zastrzeżeń. Na wskazanym etapie potwierdzenie obejmowało, w szczególności oświadczenie w zakresie wnioskowanej kwoty pożyczki oraz warunków jej udzielenia. Tym samym strona pozwana na etapie wypłaty pożyczki miała pełną wiedzę i świadomość w zakresie wszelkich kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, jak i warunków na jakich środki finansowe zostały jej udostępnione. Zapisy umowy ramowej - koszty związane z udzieleniem pożyczki zostały w całości wykazane kwotowo w zapisach umowy pożyczki dochodzonej niniejszym pozwem. Wszelkie opłaty z tytułu udzielonej stronie pozwanej pożyczki w swojej wysokości są w całości zgodne z przepisami prawa. Wskazane zapisy umowy pożyczki w sposób całościowy określają wszelkie koszty uzyskania pożyczki, a strona pozwana wobec akceptacji tych warunków co zostało wskazane powyżej miała pełną świadomość w ich zakresie. Strona pozwana przed zawarciem umowy pożyczki miała pełną świadomość w zakresie wskazanych kosztów oraz wobec zawarcia umowy pożyczki zaakceptowała je. Mając na względzie powyższe koszty są w całości wymagalne, a roszczenie powódki w zakresie ich dochodzenia w całości zasadne.

Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja warunków były zrealizowane za pośrednictwem logowania się strony pozwanej na zweryfikowanym, indywidualnym, aktywnym Koncie Klienta samodzielnie założonym przez Pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz przekazaniu przez pożyczkodawcę dokumentacji pożyczkowej na trwałym nośniku danych. Wskazany system logowania, weryfikacji oraz dostępności do danych ujawnionych w Koncie Klienta wskazują, iż wyłącznie strona pozwana miała możliwość zawarcia umowy pożyczki na wskazane w nim dane osobowe, tym samym strona pozwana zawarła dochodzoną pozwem umowę pożyczki. Pożyczkodawca w dniu udzielenia pożyczki przesłał w wiadomości email zbiór dokumentów niezbędnych przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki bezpośrednio do strony pozwanej, co jest w całości zgodne z zapisami art. 2 pkt. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, dla zachowania formy umowy pożyczki. Strona pozwana nie odesłała wskazanych dokumentów, nie odstąpiła od umowy, uzyskała w całości finansowanie objęte umową pożyczki zgodnie z dyspozycją wypłaty przez nią wskazaną. Roszczenie zatem zostało w zakresie istnienia, wysokości oraz wymagalności wykazane prawidłowo oraz brak jest które mogłyby budzić wątpliwości Sądu. Zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki określonymi w umowie pożyczki (...) z dnia 08.10.2019 r. w tabelach rozliczeniowych, w całości zaakceptowanymi przez stronę pozwaną, pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kwoty pożyczki, która wobec udzielenia jej na warunkach opisanych w umowie obejmowała kwotę dochodzonego w sprawie kapitału (kwoty pożyczki do wypłaty) oraz: prowizji określonej w zapisach umowy pożyczki w wysokości 1.227,57 PLN i kwoty skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, wedle art. 481 S 2 (1) k.c. tj. dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie z tytułu nieterminowej płatności naliczanych od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji tj. od kwoty 5.646,59 PLN za okres od daty wymagalności, tj. od dnia 08.11.2019 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, w wysokości 1.676,91 PLN.

Powód wskazał, że zobowiązanie wynikające z zawartej przez Stronę umowy pożyczki z dnia 08.10.2019 r. pożyczkodawca wykonał, poprzez przekazanie zawnioskowanej kwoty, zgodnie z wyraźną dyspozycją wyrażoną przez stronę pozwaną tj. poprzez przelanie kwoty pożyczki ustalonej w umowie pożyczki na wskazany przez stronę pozwaną numer rachunku bankowego. Strona pozwana nie wypełniła ciężącego na niej obowiązku zwrotu pożyczki w terminie, kwocie i wysokości wskazanej bezpośrednio w zapisach szczegółowych umowy pożyczki. Nie

pozostawia zatem wątpliwości fakt pozostawiania strony pozwanej w zwłoce ze spełnieniem świadczenia z tytułu dochodzonej pozewem kwoty pożyczki. W par. 13. oraz par. 12 ramowej umowy pożyczki (nieterminowa spłata pożyczki), Pożyczkodawca określił jednoznacznie wysokość odsetek umownych od niespłaconych należności w terminie, w odsetek maksymalnych za opóźnienie. Z uwzględnieniem postanowień art. 482 k.c. oraz ww. postanowień umownych wobec powstania zwłoki w zapłacie należnego zobowiązania strona pozwana ma obowiązek zapłaty kwot wskazanych w umowie pożyczki w zakresie należności ubocznych. Jednocześnie zapisy umowy pożyczki w tabelach rozliczeniowych określają jednoznacznie całkowity koszt pożyczki, kwotę do spłaty pożyczki oraz rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (...)). Wyżej wymienione kwoty każdorazowo, nie przekraczają dopuszczalnej przez zapisy ustawy o kredycie konsumenckim maksymalnej wysokości wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, na który składają się pozaodsetkowe koszty kredytu oraz odsetki kapitałowe. Powód kieruje tu uwagę sądu na art. 36a w/w ustawy, gdzie znajduje się stosowny wzór, na którym powód opiera swoje twierdzenie. Koszty pożyczki zostały w sposób jasny i klarowny określone w łączącej strony umowie pożyczki. Jednocześnie zawarcie Ramowej Umowy P. poprzedzało zawarcie pierwszej Umowy P. (S 6. Umowy Ramowej - zasady rejestracji pożyczkobiorcy). Tym samym każdorazowo wnioskując o udzielenie finansowania strona pozwana miała pełną świadomość i wiedzę w zakresie kosztów związanych z udzieleniem konkretnego finansowania. Opłaty z tytułu dochodzonej pozewem pożyczki są w całości wymagalne oraz prawidłowo określona została jej wysokość, wobec uwzględnienia wszystkich wpłat strony pozwanej dokonanej na poczet wierzytelności.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, powinna być stwierdzona pismem. W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Podkreślenia wymaga nadto zapis art. 2 pkt. 5 Ustawy o prawach konsumenta z dnia 30 maja 2014r. (z późn. zm.), który wprowadza definicję treści cyfrowej, definiując ją jako dane które są wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej. W odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa wymaga dla skuteczności umowy przekazania konsumentowi jej treści zamiast na papierze na innym trwałym nośniku danych, którym każdorazowo może być adres mailowy, czy też potwierdzenie za pomocą informacji dostępnych w koncie klienta założonym przez Pożyczkodawcę w serwisie pożyczkowym. Przekazanie informacji, o których mowa powyżej, wymaga przekazania informacji w sposób odpowiadający rodzajowi użytego do zawarcia umowy środka porozumiewania na odległość, co bez wątplenia zostało spełnione w niniejszej sprawie (za (red. K. Osajda, Komentarze Prawa prywatnego, Tom MI, Prawo Konsumenckie, Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2019r.). Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków w określonym zapisami umowy terminie. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia, przez strony, odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie Pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie, co zostało w sposób jasny, klarowny i kompletny dokonane w umowie pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Wszelkie opłaty z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki są ustalone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Jednocześnie wartość prowizji każdorazowo była ustalana proporcjonalnie do okresu kredytowania oraz wysokości udostępnionego kapitału. Nadto strona pozwana wychodziła z inicjatywą zawarcia umowy pożyczki, wybierając jej wysokość oraz okres kredytowania, tym samym wybierając także kwotę prowizji. Tym samym zarówno kwota pożyczki, jak i dalsze koszty związane z jej udzieleniem były w całości zaakceptowane przez stronę pozwaną.

Suma dochodzonego niniejszym pozewem roszczenia obejmuje wszelkie wpłaty dokonywane przez stronę pozwaną. Tym samym wskazania wymaga fakt, że w niniejszej sprawie suma wpłat strony pozwanej łącznie dokonanych zarówno

przed, jak i po nabyciu wierzytelności wyniosła 1.227,57 zł. Wpłata ta została stosownie uwzględniona przy obliczaniu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Jednocześnie wysokość dochodzonego w sprawie roszczenia uwzględnia wszelkie dokonane na dzień skierowania pozwu wpłaty strony pozwanej. Dokonanie wpłaty na poczet zobowiązania umowy pożyczki stanowi jej uznanie, a fakt nieterminowej płatności pozwala jedynie na wskazanie, że roszczenie powoda z tytułu należności ubocznych jest w pełni zasadne i wymagalne.

W dniu 22.12.2021 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługującej spółce (...) Sp. z o.o., będącej pożyczkodawcą, na mocy której spółka (...) S.A. SP. K. stała się następcą prawnym, a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi Cedentowi względem strony pozwanej. Strona pozwana została zawiadomiona o sprzedaży wierzytelności, tym samym dochowano warunków przewidzianych art. 509 k.c., co powoduje, że umowa cesji jest w pełni skuteczna wobec roszczenia objętego niniejszym pozwem. Strona powodowa wobec przedłożonych do pozwu dokumentów w sposób całościowy wykazała legitymację czynną powódki. Powódka w załączeniu przedkłada ciąg umów cesji warunkujących prawidłowość nabycia przez powoda wierzytelności stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania. Korespondencja kierowana była na dane adresowe wskazane przez stronę pozwaną przy zawieraniu umowy pożyczki. Podkreślenia wymaga fakt, iż strona pozwana nie powiadomiła pożyczkodawcy, jak i wtórnych wierzycieli, w tym powoda o jakiegokolwiek zmianie danych kontaktowych, tym samym kierowana do niej korespondencja winna zostać uznana za skuteczną.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że strona pozwana miała pełną wiedzę zarówno w zakresie wysokości wierzytelności objętej niniejszym powództwem, jak również okoliczności przejścia uprawnień na rzecz powoda, gdyż dokonywała na poczet zadłużenia wpłat częściowych, które wpływają na wysokość dochodzonego roszczenia.

Podjęto próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez skierowanie do strony pozwanej zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 05.01.2022 r. zawierającego jednocześnie wezwanie do zapłaty wszystkich wskazanych wierzytelności w formie elektronicznej na adres e-mail: a.lok@op.pl podany przy rejestracji na portalu pośrednika (...) sp. z o.o. przez pożyczkobiorcę. Wobec braku zwrotu pożyczki wskazanym w treści umowy terminie, zgodnie z umową pożyczkodawca skierował do strony pozwanej pisemne zawiadomienie o aktualnym stanie zadłużenia, które nie wywarło skutku w postaci spłaty zadłużenia. Powód, jak również poprzedni wierzyciele, wielokrotnie podejmowali próby kontaktu ze stroną pozwaną za pośrednictwem wiadomości sms, e-mail, oraz telefonicznie każdorazowo dążąc do polubownego zakończenia sporu. Postawa strony pozwanej, w szczególności brak realizacji przez nią wpłat na poczet zadłużenia, pomimo faktu dokonania wpłat częściowych, spowodowała konieczność skierowania niniejszego powództwa. Powód na etapie poprzedzającym skierowanie niniejszego powództwa wyczerpał wszystkie środki pozasądowe zmierzające do rozstrzygnięcia sporu na drodze polubownej, w tym podjął czynności w przedmiocie restrukturyzacji zobowiązania, zatem koniecznym jest skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, roszczenia powoda są udokumentowane, udowodnione, uzasadnione i bezsporne. Wskazania wymaga, że zobowiązanie objęte niniejszym pozwem do dnia wytoczenia powództwa nie zostało uregulowane przez stronę pozwaną, a jego wysokość wynika bezpośrednio z zapisów umowy pożyczki łączącej strony. Roszczenie objęte niniejszym pozwem w dacie skierowania powództwa nie uległo przedawnieniu, tym samym jest ono zasadne i konieczne. Zgodnie z art. 118 k.c. koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wniosła o: oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Pozwana wskazała, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony powodowej, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyzna i kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. W pierwszej kolejności pozwana zaprzecza, aby w dniu 8.10.2019 r. zawarła z pożyczkodawcą — (...) Sp. z o.o., działającym pod marką lendon.pl umowę pożyczki refinansującej nr (...). Przedłożony przez powoda dokument określony jako „umowa pożyczki— potwierdzenie refinansowania” nie został podpisany. Brak jest dowodu, aby pozwana знаła i akceptowała treść umowy, a w

szczególności — że umowę taką zawarła. Strona powodowa nie wykazała w jaki sposób miało dojść do zawarcia tej umowy i złożenia oświadczenia woli przez pozwaną. Dotyczy to także umowy ramowej. Podkreślić zatem należy, że okoliczność zawarcia umowy, która stanowi przedmiot podstawy faktycznej powództwa, nie została w żaden sposób wykazana. Brak także dowodów na zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki, która miałaby być objęta refinansowaniem, treści i stron tej umowy, powstania z tego tytułu zadłużenia, a także wiarygodnego dowodu spłaty zadłużenia na podstawie postanowień przedłożonej umowy pożyczki refinansującej na rzecz poprzedniego pożyczkodawcy. Pozwana przedstawiła, że warunkiem udzielenia pożyczki (według treści umowy na którą powołuje się powód) było założenie konta na stronie internetowej pożyczkodawcy, weryfikacja tożsamości oraz złożenie wniosku o pożyczkę (par. 3 ust. 1 Umowy ramowej). Powód nie przedłożył na ten fakt żadnych dowodów. Nie wykazano także, aby pozwana potwierdziła w jakikolwiek sposób warunki pożyczki. Powód nie przedstawił nawet dowodu na fakt weryfikacji tożsamości pozwanej za pomocą przelewu weryfikacyjnego lub sprawdzenia rachunku bankowego (par. 3.1.8 Umowy), ani dowodu przesłania właściwej dokumentacji jakąkolwiek drogą elektroniczną do pozwanej na trwałym nośniku. Powód nie przedstawił także żadnego dowodu na złożenie przez pozwaną wniosku o udzielenie pożyczki o czym mowa w par. 5 ust. 1 Umowy ramowej. We wniosku tym miały być podane propozycje indywidualnych warunków umowy tj. kwota pożyczki i okres na jaki miała zostać udzielona oraz termin spłaty pożyczki. Nie wykazano także, aby pozwana potwierdziła w jakikolwiek sposób warunki pożyczki. Pozwana kwestionuje, aby złożyła wniosek o pożyczkę i aby otrzymała od pożyczkodawcy dokumenty pożyczki w formie umożliwiającej zapisanie na komputerze, w tym przedłożoną obecnie umowę ramową. Nie przedstawiono także potwierdzenia zawarcia umowy. Zgodnie z par. 5 ust. 3 Ramowej Umowy P., w przypadku składania wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej Pożyczkobiorca zobowiązany był we wniosku podać opis zobowiązania, które miało zostać spłacone, zaś w przypadku gdy byłoby to zobowiązanie względem innego podmiotu, z którym współpracuje pośrednik lub operator, wypełnienie danych we Wniosku o Udzielenie P. Refinansującej miało nastąpić automatycznie, a następnie Pożyczkobiorca miał je potwierdzić. Pozwana zaprzecza również, aby miała kiedykolwiek dane takie w tym celu potwierdzić. Tak samo brak jest dowodu na zawarcie Ramowej Umowy Pożyczki z dnia 11.07.2019 r., która zgodnie z pkt 6 przedłożonej umowy pożyczki, miała stanowić jej integralną część. Stosownie do pkt. 8, zastosowanie miały mieć jej postanowienia, w szczególności w zakresie zasad i terminu spłaty pożyczki, informacji o kosztach, które pożyczkobiorca zobowiązany jest ponieść w związku z umową pożyczki (...). Strona powodowa nie przedstawiła zatem jakiegokolwiek weryfikowalnego dowodu transmisji danych kanałami elektronicznymi, która to transmisja mogłaby w sposób niebudzący wątpliwości zostać powiązana z osobą pozwanej czy nawet z konkretnym numerem telefonu lub adresem IP komputera, przyznany pozwanej przez podmiot świadczący usługi dostępu do internetu. Z całą pewnością nie mogą zostać uznane za dowody złożenia przez pozwaną jakiegokolwiek oświadczenia woli niepodpisane wydruki z systemu informatycznego rzekomego pożyczkodawcy. Prezentują one bowiem dane wytworzone jednostronnie przez powódkę, bez weryfikowalnego udziału pozwanej. Nie mają zatem większej mocy dowodowej niż same twierdzenia powódki. Co więcej, skoro autor wzorca umownego (projektu umowy pożyczki) — profesjonalny uczestnik obrotu, korzystający w zwykłym toku swej działalności z profesjonalnej obsługi prawniczej — umieścił w owym projekcie rubrykę na podpis pożyczkobiorcy, to można domniemywać, że nie uczynił tego przypadkowo czy omyłkowo, lecz że zrobił to celowo, wychodząc ze słusznego założenia, że do zawarcia umowy potrzebne jest jej podpisanie przez kontrahenta. Co za tym idzie, brak podpisu na formularzu rozpatrywać należy już nie tylko w kategoriach niewykazania przez powódkę istnienia umowy, ale wręcz jako samodzielny argument przemawiający za tezą przeciwną, że do zawarcia umowy nie doszło. Pozwana wskazała także, że zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości. W sprawie nie wykazano nawet, aby doszło do wypłaty środków z powoływanej umowy pożyczki. Zgodnie z pkt 4 przedłożonej umowy, kwota pożyczki miała zostać przekazana na rachunek bankowy Operatora w celu spłaty pożyczki udzielonej na podstawie Umowy P. nr (...) przez (...) sp. z o. o. Powód nie wykazał natomiast, aby umowa taka w ogóle została zawarta, co więcej - nie przedstawiono dowodu na dokonanie takiej spłaty, jak również złożenia tego rodzaju dyspozycji przez pozwaną. Powód nie wykazał zatem faktu spełnienia świadczenia z tytułu umowy pożyczki, na którą powołuje się w pozwie. Pozwana natomiast tym okolicznościami przeczy, w szczególności przeczy, aby miała zawierać umowę, która mogłaby zostać w ten sposób zrefinansowana. Pozwana zaprzecza również, aby była wzywana do zapłaty lub też zawiadamiana o dokonanej cesji. Nie przedstawiono potwierdzenia nadania i doręczenia

przedłożonych wraz z pozwem pism. Podkreślić należy, że to strona powodowa stosownie do art. 6 k.c. powinna udowodnić, że przysługuje jej wywodzone roszczenie i powinna wykazać zarówno podstawę zobowiązania, jak i jego wysokość. Twierdzenia, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki o treści powoływanej w pozwie, z tytułu której powodowi przysługiwać miałyby wierzytelność w dochodzonej kwocie 7.323,50 zł (5.646,59 zł – niespłacony kapitał pożyczki oraz prowizja, 1.676,91 zł – skapitalizowane odsetki za opóźnienie) pozostają gołosłowne i nie zostały poparte stosownymi dowodami. Powodowi nie przysługuje zatem dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie, a powództwo zasługuje na oddalenie w całości.

Pozwana wskazała z ostrożności procesowej, że kwestionuje także roszczenie co do wysokości. Nie przedstawiono bowiem sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty i rozliczenia umowy. Ponadto w piśmie z dnia 21.01.2023 r. strona powodowa wskazała, że podstawą żądania są odsetki ustawowe, a błędny rodzaj odsetek wskazany został w wyniku oczywistej omyłki pisarskiej. Tymczasem błędnie w nakazie zapłaty zasądzono należność wraz z odsetkami umownymi. Dodatkowo wskazać należy, że przedłożona przez powoda Umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne, przez co nie sposób przyjąć, aby w oparciu o jej postanowienia pożyczkobiorca w istocie zobowiązany był do zapłaty całej kwoty podanej w umowie. Zgodnie z art. 385¹ S 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Stosownie do art. 3 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Ukształtowanie kosztów pożyczki w postaci prowizji w kwocie 1227,57 zł (ponad 21% kapitału pożyczki) pozostaje natomiast sprzeczne z przepisami (...) ustawy. Przewidziane w Umowie pożyczki koszty - wyjątkowo wysoka prowizja stanowi obejście przepisów o odsetkach maksymalnych oraz stanowią niedozwolone klauzule umowne, o których mowa w art. 385¹ i n. k.c. Regulacje te powinny zostać uznane za nieuczciwe, gdyż pozostają w rażącej sprzeczności z zasadami uczciwości, dobrej wiary i współzycia społecznego, powodując znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków, ze szkodą dla konsumenta. Nie sprecyzowano, z czego wynika tak wysoka prowizja, choć ustalone proporcje w świetle zasad doświadczenia życiowego i przeciętnych kosztów udzielania pożyczek, uznać należy za wygórowane i prowadzące do nadmiernego obciążenia pożyczkobiorcy pozaodsetkowymi kosztami pożyczki. Nie uzasadniono powodu, dla których prowizje te są tak wysokie, nie sposób natomiast przyjąć, aby były one adekwatne do świadczonej usługi, szczególnie, że zyskiem pożyczkodawcy miały być zastrzeżone w umowie odsetki. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że pobieranie przez instytucje parabankowe kwot prowizji w bardzo dużych wysokościach jest obejściem przepisów o odsetkach maksymalnych, a tym samym nie może powodować wobec konsumenta skutku wiążącego. Konsument nie może ponosić bardzo wysokich kosztów prowizji, które de facto stanowią źródło wzbogacenia pożyczkodawcy i nie są proporcjonalne oraz ekwiwalentne do kwoty otrzymanej pożyczki czy nakładu pracy pożyczkodawcy. Skoro w/w koszty pozaodsetkowe zostały zastrzeżone w rażąco wysokiej kwocie, czyniąc świadczenia stron rażąco nieekwiwalentnymi, to niewątpliwie postanowienie w tym przedmiocie stanowi klauzulę abuzywną i narusza przepisy o odsetkach maksymalnych. Z tego względu koszty te w całości się stronie powodowej nie należą. Postanowienia przewidujące w/w prowizje powinny zatem zostać uznane za niedozwolone, gdyż pozostają w rażącej sprzeczności z zasadami uczciwości, dobrej wiary i współzycia społecznego, powodując znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków, ze szkodą dla konsumenta. Co szczególnie istotne, nawet ustalenie w umowie wysokości prowizji, która mieści się w granicach, o których mowa w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim, nie wyłącza kontroli przedmiotowego postanowienia umownego pod względem jego zgodności z innymi przepisami prawa materialnego, w tym m.in. art. 385¹ S 1 k.c. Sama bowiem okoliczność, że koszty mieszczą się w wysokości dopuszczalnej, nie przesądza, że każdorazowo pożyczkodawca może je naliczyć bez względu na rzeczywiście ponoszone przy zawieraniu umowy koszty. „Słusznie bowiem w orzecznictwie sądów powszechnych zwrócono uwagę, iż istotą wprowadzenia regulacji art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim była ochrona kredytobiorców przed nadmiernym obciążeniem ich kosztami udzielenia pożyczki przez firmy pożyczkowe, a nie przyznanie pożyczkodawcy uprawnienia do naliczania opłat za udzielenie pożyczek w maksymalnej kwocie bez względu na to, czy poniósł on jakiegokolwiek koszty w związku z zawarciem umowy pożyczki czy też ich nie poniósł. O ile nie można wykluczyć, że w związku z okolicznościami zawarcia danej umowy pożyczki usprawiedliwionym mogłoby być obciążenie pożyczkobiorcy maksymalnymi kosztami zawarcia kredytu, określonymi wedle wzoru ustalonego w

art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, to jednak zasadność obciążenia pożyczkobiorcy taką opłatą musi być każdorazowo podyktowana ściśle określonymi kosztami i względami związanymi z procesem zawarcia konkretnej umowy pożyczki (tak m.in. SO w Szczecinie w wyroku z 27.09.2017 r. sygn. akt II Ca 1122/17, SO w Piotrkowie Trybunalskim w wyroku z dnia 02.02.2018 r. sygn. akt II Ca 43/18, SO w Suwałkach w wyroku z 31.01.2019 r., 1 ca 30/19). Należy także podnieść, że w umowie wskazano na promocyjne warunki pożyczki (całkowita kwota do zapłaty — 5.646,59 zł, przy całkowitej kwocie pożyczki 5.646,59 zł i prowizji 1.227,57 zł oraz odsetkach 0 zł) oraz standardowe warunki pożyczki (całkowita kwota do zapłaty — 6.874,16 zł, przy całkowitej kwocie pożyczki 5.646,59 zł i prowizji 1.227,57 zł oraz odsetkach 0 zł), które miały mieć zastosowanie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub braku warunków promocyjnych. Takie oznaczenie kosztów pożyczki uznać należy za wprowadzające konsumentów w błąd. Nie wiadomo jakie koszty zostają doliczone w przypadku standardowych warunków pożyczki (zmianie ulega bowiem całkowita kwota do zapłaty, chociaż całkowita kwota pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki pozostają niezmiennione). Taka konstrukcja umowy pożyczki powoduje, że w chwili zawarcia umowy konsument nie wie w istocie jaką kwotę zobowiązany będzie zwrócić pożyczkodawcy. Ponadto, podwyższenie całkowitej kwoty do zapłaty w razie nieterminowej płatności zobowiązania pieniężnego uznać należałoby za równoznaczne z zastrzeżeniem kary umownej, niedopuszczalnej dla takich zobowiązań w świetle art. 483 S 1 k.c. Przedłożona umowa sporządzona została na formularzu, co wskazuje na to, że treść umowy została w całości przygotowana i narzucona przez Pożyczkodawcę. Konsument nie ma możliwości negocjowania warunków umowy, ani faktycznego wpływu na ich treść. Na podstawie art. 6 k.c. to powoda obciąża obowiązek ewentualnego wykazania, że postanowienia umowy, w tym w szczególności te dotyczące opłat, były indywidualnie negocjowane, czemu powód nie sprostał, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na tę okoliczność. Koszty te się zatem pożyczkodawcy i ewentualnym jego następcem prawnym nie należą.

Niezależnie od powyższych rozważań wskazać należy również, że powód nie wykazał swojej legitymacji w sprawie, a pozwana ją kwestionuje. Powód powołuje się na umowę cesji wierzytelności z dnia 17.02.2020 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. oraz (...) Ltd, a następnie umowę przelewu wierzytelności z dnia 22.12.2021 r. zawartą pomiędzy (...) oraz (...) S.A. Sp. k. Nie przedstawiono jednak pełnej treści umów, co nie pozwala na zrekonstruowanie ich istotnych postanowień i zweryfikowanie, czy wierzytelność względem pozwanej była nimi objęta i czy doszło do skutecznego jej przeniesienia. W przedstawionej umowie cesji wierzytelności z dnia 17.02.2020 r. znajduje się odesłanie do Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego z dnia 1.11.2019 r. — nie przedstawiono tego dokumentu, jak również Potwierdzenia Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego nr KIM (...), w którym miały zostać wyszczególnione wierzytelności objęte rzeczoną Transakcją. Nie sposób więc ustalić, aby transakcja ta dotyczyła wierzytelności względem pozwanej. Pozwana kwestionuje, aby powodowi w ogóle przysługiwała względem niej jakakolwiek wierzytelność i aby dysponował legitymacją procesową w niniejszym postępowaniu. Pozwana kwestionuje również skuteczność przedłożonego wraz z pozwem wyciągu z wykazu wierzytelności. Z jego treści wynika, iż został on sporządzony w dniu 5 stycznia 2022 r., przy czym został on podpisany przez inną osobę niż zawierająca umowę przelewu w dniu 17.02.2020 r. w imieniu (...) Ltd. Nie sposób zatem ustalić, dlaczego pod wyciągiem podpisane są inne osoby niż zawierające umowę i czy były do tego umocowane jako działające w imieniu osób prawnych. Pozwana natomiast ten fakt kwestionuje. Z uwagi na datę sporządzenia wyciągu nie sposób zatem uznać także, aby była to integralna część umowy. Zakwestionować należy również, aby powód wykazał, że umową przelewu wierzytelności z dnia 22.12.2021 r. zawartą pomiędzy powodem, a (...) Ltd. doszło do przeniesienia wierzytelności względem pozwanej. Nie wykazano aby ziszczył się warunek zgodnie z S 3 ust. 4 Umowy, według którego wierzytelności miały przejść na cesjonariusza z dniem zawarcia umowy pod warunkiem zapłaty całości ceny na warunkach określonych w Umowie a co za tym idzie, aby powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszym postępowaniu.

Ponadto Na dowód objęcia umową wierzytelności względem pozwanej przedstawiono jedynie załącznik nr 3 do tej umowy. Dane tam zawarte pozostają całkowicie nieweryfikowalne, gdyż brak jest w nich odniesienia do pożyczki, mającej być zawartą z pozwaną, brak także jej danych osobowych czy numeru pożyczki. W dokumencie tym znajduje się odwołania do sygnatur sądowych — brak jednak w aktach niniejszej sprawy dowodów, z których wynikałoby, że przeciwko pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki toczyła się już inna sprawa przed sądem do takiej sygnatury. Przedstawiono wprawdzie wybrane akta z elektronicznego postępowania upominawczego, jednak sprawa ta zarejestrowana była pod inną sygnaturą, a co więcej wniesiona została do Sadu w dniu 29.03.2022 r. w związku z

czym niemożliwe byłoby objęcie zakresem umowy przelewu wierzytelności zawartej 22.12.2021 r. sprawy wniesionej w terminie późniejszym, i to jeszcze opisanie jej w liście wierzytelności za pomocą sygnatury sprawy wówczas nie wszczętej. Mając to na uwadze pozwana kwestionuje, aby powód dysponował legitymacją procesową w niniejszej sprawie. Już na tej podstawie powództwo powinno zatem zostać oddalone w całości.

W świetle powyższych okoliczności wskazać należy, że powództwo nie zasługuje na uznanie i powinno zostać oddalone w całości. Jak wskazywano, to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 S 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne prowadzące do rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć uzasadnienie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są przyznane przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.). W konsekwencji powód inicjujący postępowanie zobligowany jest do wykazania okoliczności, leżących u podstaw zgłoszonego przez niego żądania, a gdy przedłożone przez niego dowody w istocie nie wykazują zasadności dochodzonego roszczenia, strona powodowa musi liczyć się z negatywnym wynikiem postępowania i oddaleniem dochodzonego roszczenia. Ewentualne dalsze wnioski dowodowe strony powodowej zastępowanej przez profesjonalnego pełnomocnika dotyczące okoliczności powoływanych już w pozwie, powinny natomiast zostać oddalone jako spóźnione i zmierzające do przedłużenia postępowania.

Sąd ustalił – na podstawie niżej wskazanych dowodów – następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 17 lutego 2020 roku zawarła z (...) umowę cesji wierzytelności. Załącznik do umowy wskazuje, że przedmiotem czynności prawnej była wierzytelność wynikająca z umowy oznaczonej kodem (...) zawartej z A. W..

(...) zawarł z (...) S.A. Sp. komandytową w W. umowę przelewu wierzytelności oznaczoną datą 22 grudnia 2021 r. Wierzytelności objęte umową zostały zestawione w załączniku, w którym identyfikowano je za pomocą oznaczeń sygnatur akt Sądu prowadzącego elektroniczne postępowania upominawcze – bez odniesienia do nazwiska dłużnika oraz znamion umowy źródłowej.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności – k. 16 – 18;
- umowa przelewu wierzytelności – k. 25 - 27;
- wzór zawiadomienia o cesji – k. 22;
- załącznik do umowy cesji – k. 32;
- załącznik do umowy – k. 24.

Wierzyciel wtórny – (...) przedstawił wydruk umowy o pożyczkę noszącą datę 8 października 2019 r., w której jako strony oznaczone są (...) Sp. z o.o. w W. i A. W.. Umowa oznaczona jest kodem (...) i wskazuje jako kwotę udzielonego świadczenia: 5.646,59 złotych, „w celu refinansowania”. Ponadto przedstawiono wydruki trzech wezwań do zapłaty i dwóch zawiadomień o cesji wierzytelności – bez potwierdzenia nadania do adresata.

Dowód:

- wydruk umowy pożyczki i ramowej umowy pożyczki – k. 33 – 41;
- wydruki wezwań i zawiadomień – k. 41 – 45.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa stanowi norma art. 720 § 1 k.c., która wskazuje, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ponadto zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o odsetki.

Zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W swoich twierdzeniach powód powoływał jako źródło swojego roszczenia umowę pożyczki refinansującej z dnia 8 października 2019 roku o kodzie (...), która miała być zawarta przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na okoliczność istnienia i wysokości zobowiązania pierwotnego (umowy pożyczki) strona powodowa nie przedstawiła jednak żadnego dowodu. Natomiast na okoliczność istnienia i wysokości pożyczki refinansującej przedstawiła dowody wytworzone w postaci elektronicznej, tj. 1) wydruk umowy pożyczki (k. 33) oraz 2) wydruk ramowej umowy pożyczki z załącznikami (k. 34 - 41). Pisma te nie dają jednak podstaw do uznania za wykazane, iż między pozwaną, a pożyczkodawcą doszło do zawarcia umowy pożyczki refinansującej o treści wynikającej z wydruku z systemu, jak też, że umowa ta została przez pożyczkodawcę wykonana.

Przedstawione dowody w zakresie zawarcia umowy pożyczki refinansującej, wystawione w oparciu o informacje przechowywane na nośnikach informatycznych, potwierdzają jedynie rejestrację projektu umowy o określonej treści w nieokreślonej bazie danych. Nie potwierdzają natomiast złożenia przez pozwaną oświadczenia woli o treści pozwalającej na stwierdzenie, że doszło do zawarcia między nią, a pożyczkodawcą umowy pożyczki na warunkach wynikających z treści tych wydruków. Zgodnie z artykułem 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Powód wskazał, że pożyczka refinansująca została udzielona w wyniku logowania pozwanej za pośrednictwem swojego profilu ID dostępnego w witrynie internetowej pożyczkodawcy oraz przez złożenie wniosku o refinansowanie bieżącego zobowiązania. Z kolei refinansowana umowa pożyczki miała zostać zawarta po uprzednim złożeniu pierwszego wniosku o pożyczkę, co wymagało zarejestrowania konta użytkownika na stronie internetowej pośrednika kredytowego przez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego i udostępnienie pożyczkodawcy danych osobowych, w tym numeru rachunku bankowego, na który miała zostać przelana udzielona pożyczka. Strona powodowa podkreśliła przy tym, iż poprawna weryfikacja danych była warunkiem koniecznym udzielenia pożyczki. W niniejszej sprawie tych okoliczności nie wykazano.

Należy podkreślić, że powód nie przedstawił dowodu wykazującego skuteczne zawarcie pierwotnej umowy pożyczki, jak też na skuteczne powielenie tego zobowiązania w postaci umowy pożyczki refinansującej, stanowiącej bezpośrednią podstawę roszczenia w niniejszym procesie. Żadne twierdzenie o modelu działań klienta internetowego i sposobie potwierdzania autentyczności jego działań i czynności nie mogą zastąpić rzeczywistych dowodów na fakt złożenia oświadczenia woli przez pozwaną A. W.. Powód nie przedłożył dowodu na okoliczność zawarcia pierwotnej umowy pożyczki, ale przede wszystkim nie wykazał, że nastąpiła wymiana jakiegokolwiek oświadczenia woli, w tym – towarzysząca mu – poprawna weryfikacja danych pozwanej (np. poprzez wydruk z konta pozwanej lub przez dokonanie przelewu weryfikacyjnego). Uwagi wymaga również, że w odniesieniu do przywołanej rzekomej umowy

pożyczki nie ma także dowodu, iż pożyczkodawca dokonał wypłaty środków pieniężnych, zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy.

Nie może umknąć uwadze, że powód nie wykazał także, że doszło do zawarcia umowy pożyczki refinansującej, bowiem nie przedłożył także dowodu na okoliczność, że pozwana złożyła wniosek o refinansowanie jakiegokolwiek bieżącego zobowiązania. Co więcej, powód nie wykazał również, że faktycznie dokonał refinansowania pożyczki pozwanej, przez co należy rozumieć zamknięcie zobowiązania z pożyczki pierwotnej i złożenie w tym przedmiocie określonego oświadczenia. Dowodami na powyższe okoliczności nie mogą być przedłożone wezwania do zapłaty i zawiadomienia o cesji wierzytelności (k. 41-45), te bowiem są jedynie wydrukami, co do których nie ma dowodu, że podlegały one doręczeniu adresatowi.

Ponad powyższe należy uznać, że przedłożony w poczet materiału dowodowego wydruk ramowej umowy pożyczki wraz z załącznikami (k. 34 - 41) stanowi jedynie projekt umowy ramowej, dostępny dla ogółu potencjalnych klientów. Ze względu na brak dowodu dokonania przez pozwaną przelewu weryfikacyjnego nie można uznać, iż przedstawiony wydruk odzwierciedla treść umowy zaakceptowanej przez pozwaną. Zwrócić też należy uwagę na postanowienie zawarte w § 4 pkt 13 formularza ramowej umowy pożyczki, który stanowi, że po poprawnej rejestracji klient ma możliwość potwierdzenia swojej tożsamości przez dokonanie przelewu weryfikacyjnego lub za pomocą programu I., zaś w § 5 opisano sekwencję czynności w związku z wnioskiem o udzielenie pożyczki. Ponownie wskazać należy, że powód nie przedłożył wniosku pozwanej o udzielenie zarówno pożyczki pierwotnej, jak i refinansującej. Samo zawarcie w formularzu, czy wydruku danych pozwanej nie przesądza, że zawarła z nią umowę. To nie zbiór danych osobowych tworzy czynność prawną, a pewny i sprawdzony sposób wymiany oświadczenia woli.

Podsumowując, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania za wykazane, że pozwana zawarła pierwotną umowę pożyczki, uzyskała środki pieniężne z tego tytułu, a następnie, że zawarła umowę pożyczki refinansującej. Powód nie wykazał również, że faktycznie pierwotna umowa pożyczka została refinansowana.

Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest typowe i rozpowszechnione w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma wymogów dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Powód, który powołuje się na nabycie wierzytelności w wyniku cesji powinien bowiem wykazać wszelkie okoliczności, które obciążałyby pierwotnego wierzyciela, gdyby to on wytaczał powództwo. Temu obowiązkowi powód nie sprostał.

Niezależnie od powyższego należy wskazać na wątpliwości związane są również z samą skutecznością dokonanego przelewu wierzytelności. O ile pierwsza umowa przelewu wierzytelności zawarta (...) Sp. z o.o., a (...) LTD nie budzi wątpliwości, o tyle druga umowa przelewu zawarta między (...) LTD, a (...) S.A. Sp. k. nie daje podstaw do uznania, że powód posiada legitymację czynną. W załączniku nr 3 do umowy przelewu wierzytelności z 22 grudnia 2021 r. (k. 16) wierzytelność zidentyfikowano przez podanie numeru pożyczki: (...) i sygnatury sądowej: Nc-e (...). Należy zauważyć, że wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem posiada numer (...), ponadto powód nie wykazał żadnym środkiem dowodowym, że wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem można powiązać z sygnaturą akt sprawy sądowej Nc-e (...). Fakt, że kwota wierzytelności wskazana w załączniku do umowy przelewu wierzytelności odnosi się do kwoty kapitału i prowizji wskazaną na zarejestrowanym projekcie umowy (k. 33) nie jest wystarczającym dowodem na dokonanie cesji wierzytelności. Należy bowiem zauważyć, że przy masowym zawieraniu umów pożyczek i stosowaniu wzorców umowy koszty pożyczek kształtują się na tym samym lub podobnym poziomie w odniesieniu do wysokości kapitału. W istocie więc wierzytelność, która została wymieniona w załączniku nr 3 do umowy z dnia 22 grudnia 2021 roku może dotyczyć innej należności, tym bardziej, że dopiero na tym etapie powód dochodzi jej zapłaty na drodze sądowej.

Należy wskazać, że zgodnie z regułą art. 6 k.c. i 232 k.c. obowiązkiem powoda było przedstawienie niewątpliwych środków dowodowych dla wykazania swojego uprawnienia do domagania się wobec pozwanej zapłaty należności. Zważając, że przelewy wierzytelności są obecnie zjawiskiem powszechnym, a część wierzytelności wobec konsumentów jest przedmiotem nawet wielokrotnych umów cesji i to w bliskich odstępach czasowych, wykazanie faktu cesji wierzytelności przysługującej przedsiębiorcy wobec konsumenta nie może budzić żadnych wątpliwości.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz w powiązaniu z normami dowodowymi art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono o oddaleniu powództwa.

Sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.). O kosztach niniejszego procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wniosek powoda o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu wobec oddalenia powództwa jest niezasadny. Pozwana na prawo do zwrotu kosztów procesu stanowiących wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika oraz opłatę od pełnomocnictwa (1.817 złotych).

Z tych względów orzeczono, jak w formule sentencji przedmiotowego wyroku.

SSR Grzegorz Szacoń